

KISPESTI HIRLAP

TÁRSADALMI ÉS VEGYESTARTALMU HETILAP.

Megjelenik esütörtökön.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 forint
Fél évre	2 " "
Negyed évre	1 " "

Egyes szám ára 10 krajczár.

Nyilttér sora 50 kr. Bélyez-díj 80 krajczár.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kispest, Bódy-ház, Árpád-utca.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

SEPER KAJETÁN.

Hirdetési díjak:

Egész oldal	24 frt — kr.
Fél oldal	14 " "
Negyed oldal	8 " "
Nyolczad oldal	5 " "
Tizenhatod oldal	3 " 50 "
Legkisebb hirdetés	1 " 50 "

Legyünk igazságosak.

Mult számunk megjelenése óta lapunk szerkesztőségében változás állott be, mint az a lap élén látható is. Csendben történt az egész, minden indokolás nélkül; mégis a sok kérdezetés, számtalan levél, melyet azóta kaptunk, kötelez bennünket arra, hogy pár sorban elmondjuk a beállott változás okát.

Lapunk első számának megjelenése óta eszmecsere fejlődött ki minden körben a fölött, helyes-e az, ha egy, magát függetlennek és minden befolyástól mentnek valló lap a községházában üti föl hadiszállását: a szerkesztőséget? helyes-e, a kitűzött szent czélnak előnyére van-e az, ha az a lap, mely főfeladatául tűzte ki községünk előhaladásában közremunkálni, a lap fejére oda teszi főszerkesztőnek a község egyik jegyzőjét?

E kérdések folytonos vita tárgyát képezték. És pedig: egyik-másik, a község beléletében fontos szerepet játszó dolog azért jelent meg oly diskrét modorban a lapban, mert a község jegyzője, a főszerkesztő volt érdekelve benne, kinek a község érdekében kifejtett munkálkodásának elbírálása, a lap és személye között fennálló érdekközösség folytán teljesen ki volt zárva. Már pedig egy orgnáum csak úgy szolgálhatja a község érdekeit pártatlanul, úgy válhatik annak hasznára,

ha leplezés nélkül mindenben mindig az igazat mondja, függetlenül a személy és tárgyra, mely az elbírálás boncz-asztalára kerülve, érdeme szerint lesz a közvéleménynek átszolgáltatva. Fontosabb községi ügyek megvitatása is egyoldalulag történt, már a hogy a főszerkesztő szája ize szerint volt és így tovább, ugyszólván minden szám elbírálása ily kérdések körül forgott.

Ha így vesszük fontolóra a fölött kérdéseket, talán igazat kell adnunk az elbírálóknak. Ne feledjük azonban, hogy más oldalról is meg kell vitatnunk.

Csak előnyére lehetett a lapnak, ha oly egyént üdvözölhet a szerkesztőség élén, mint községünk egyik jegyzője, kinek személyisége mindenki által tiszteltetik.

Nem akarunk mi itt róla, ki éppen nincs rászorulva, dicshimnuszokat zengetni; de annyit az igazság érdekében bátran és őszintén kinyilatkoztatunk, hogy neki minden gondolata, szíve minden dobbanása a község előhaladásáért van, hogy e községet nagygyá, boldoggá tegye. Ily körülmények között nem tételezhető fel, hogy oly dolgot óhajtott volna keresztülvinni valamely képviselőgyűlésen, mely a község hátrányára lett volna; s ha mégis az ő indítványának ellenzői, mert hát tagadhatatlan, hogy több szem többet lát, több fej világosabban gondolkodik és érdemlegesebben nyilatkozhatik

valamely tárgy elbírálásánál, esetleg a helyi lapban kifejezést óhajtottak volna adni véleményüknek, nem teheték volna, mivel a főszerkesztő maga az egyik jegyző, ki nem engedné meg annak közlését.

Jó bár, ha végiglapozzuk az elmúlt negyedév összes számait, mióta lapunk fennáll, találunk bizony ott elég olyan dolgot is, a mi a fönnebbieket kritikus helyzetben világítja meg.

Azonban ezen is túlvagyunk. Most már nem mondhatja senki, hogy a községházán szerkesztetik a lap, onnan befolyásolják, onnan dirigálják.

Mégis, engedje meg a tisztelt olvasó, hogy itt a nyilvánosság előtt, köszönetünket fejezzük községünk egyik jegyzőjének visszavonulása alkalmából, ki oly túlhalmozott teendői mellett időt engedett magának, hogy lapunknak szolgálatot tegyen, annak felvirágzásán közremunkáljon.

Ezzel kapcsolatban arra kérjük községünk és vidéke tisztelt közönségét, tartsa meg lapunkat továbbra is szíves jóindulatában, támogatásában; mi meghoztunk eddig és meghozunk ezután is minden áldozatot, hogy lapunkat tartalmassá, kedvelté tegyük s így olvasóinkat kielégítsük. Készséggel engedünk tért, ha közügyről van szó, bármely ellenvéleménynek is, de csak a személyeskedés kizárásával s reánk bizonyára nem fogják elmondhatni, hogy bizonyos klikket szolgálunk.

A „KISPESTI HIRLAP“ TÁRCZÁJA.

Dalok.

I.

Enyhe szellők, szép virágok,
Csillagok,
Mondjátok meg, hol teremnek
A dalok?
Mondjátok meg, ha tudjátok
Rózsámnak,
Hadd fűzzön dalt koszoruba
Magának.

Barna kis lány, piros rózsá
Életem,
Dalos lelke, mint madár száll
Felettem;
Szívben terem: szomorú dal,
Szerelmem.
Est az érzést rég siratom,
Kesergem.

Dalolj . . . dalolj kis madaram
Oly szépen,
Mint felszálló kis pacsirta
A légben.
Dalolj . . . dalolj, tán dalodra
Szívem is
Elfelejté csalfaságod,
Kis hamis.

II.

Harangoznak . . . talán megint
Temetnek,
Barna legény, mi baja a
Lelkednek?
Miért ázik könybe, buba
Két szemed,*
Talán bizony, a rózsád már
Nem szeret . . . ?

Ne is kérdjed, mi a bajom,
Barna lány,
Miért sírok, miért vagyok
Halovány . . .
Sírok . . . sírok, megöl még a
Búbánat:
Temetőbe most viszik a
Babámat!

Soborsini Ákos.

Pipó, a félkegyelmű.

— A «Kispesti Hirlap» eredeti tárczája. —

Irta: Dayka Antal.

Ott hátul a kocsiszin sarkában tákoltak össze almot a számára, ott nyújtózik szegény állatember, ez a Darwin-elmélet élő bizonyossága, a nyomorult hülye.

Most tápáskodik fel s elcammog a kerítés oszlopig, ott megáll, felvesz egy szélhordta galyacskát, azzal kapirgál a deszkahasadékban, egész órahosszat. Most meg lekuporodik a kerítésoldalba, összesöpör pár marok homokot s tollat tüzkél bele. Olykor-olykor

lehanyatlik hosszú csontos keze, kicsiny bárgyu szeme fönnakad gödrében, nagy bajszatlan szája pedig nyitva marad s bámul a semmiségbe, bambán, öntudatlanul a szegény hülye Pipó.

Igy hívták, Kendy Oszkár nagyságos úr nevezte őt így el, mint ahogy a lovát elnevezte «Gidrán»-nak, ahogy az agarát nevezte «Cziczké»-nek. Pipó nem ment emberszámba, mulatságnak, nevetségnek tartották a háznál.

Vida Ferkó, a hatalmas juhászegény találta a vacsi határban. Vásárról jött hazafelé szép új subájával, kicsit megpihenni betért az erdőbe. Ott az alig taposott gyalogösvény szélén, egy eperfa derekán csuszott le a mostani Pipó. Mikor Vida Ferkót, ezt a hatalmas embert meglátta, rémültében futni kezdett, bokrok alatt bujva, négykézláb, úgy, miként a majom. Egy galagonyabokor tövében szépen lehúzódt, onnan bámult vissza, félrehúzva nagy, eperrel bemázolt orcáját.

Vida Ferkó rászegezte a tüzes szemeit, hosszan, mereven nézett rá.

Szegény hülye oly nagyon megijedt; sirva, miákolva csuszott a nagy ember elé s engedte, hogy megkösse a kezét.

A tarisznyaszíját kötötte rá Ferkó s úgy vezette haza. Egész úton faggatta, vallatta a szegényt, de az nem válaszolt, csak bámult kérdőleg, esdőleg, félve, ostobán.

Talán valami vásáros komédiástól szökött meg, vagy koldus-figurának, számalomkeltőnek használta valami lelketlen proletár, — ma se tudja senki, hiszen nem válaszol, csak nyöszörög, morog.

Kendy Oszkár, a Ferkó gazdája «Pipó»-nak nevezte.

Mikor megjött vele porosan, piszkosan, a cselédség tapsolva, ujjongva vette körül Ferkót, gazdájától pedig jó pénzt kapott érte.

Mi az egyenes uton haladva, a párt-érdek gyanujától távol az igazságért és annak érdekében fogjuk fölemelni szavunkat és latba helyezni, hogy a mi községünk, mely oly rohamos fejlődésével egy szép jövő előtt áll, fölvirágoztassék, hatalmassá tétessék, — mely mindnyájunknak, kik e község tagjai vagyunk, polgári kötelessége, érdeke.

Seper Kajetan.

Tarka élet.

A hétről.

— Jaj lelkem, kárunkulós jó iftyuram! Csak már túl lennénk ezen a «hurczkolodás»-on. Még csak nem is érek rá arra se, hogy megtegyem a lutrizszámaimat.

Termetes asszonyság volt, aki egy egész rakás sopánkodást elmondott egy szuszra. Nagyon siethetett, mert minden utczasarkon újra meg újra elmesélte, hogy mily sürgős is a dolga. A kárunkulós — én volnék. Láttá, hogy én költözködöm. Ebből teljes alapossággal következtethette, hogy valamint neki, úgy nekem sem adatott meg a *háztulajdonosi* cím, tehát egy sorsban leledzünk. Bizonyára tudja az a természetes asszonyság, hogy *közös* csapások közelebb hozzák egymáshoz az embereket s így teljes jogczim volt arra, hogy a megpróbáltatások eme napjaiban nekem is elzokogja a *hurczkolóds* gyönyöreit.

Szó ami szó, de kedves egy dolog is ám az az évnegyed. Már az úgy van szokásban, hogy ilyenkor sok ember kihordja czók-mók-ját az udvarra (talán egy kis friss levegőre?), innen felrakja a szekérre, aztán megindul a menet. Elöl az egyik gyerek magasra tartja a meszelőt zászló helyett. Mellette a kisebbiknek egy törött tányér van kezében, a másik egy főzőkanalat, keféket meg papucsot házasít össze. A kocsit tetején egy égne fordított széknek négy lába között pedig a legkisebbik hirdeti a költözködés dicsőségét hangos sírással.

Oh hurczkolodás, oh te kedves hurczkolodás! Mikor így elnézem ezeket a fura meneteket s mikor pláne engemet is sujt e *közös csapás*, akkor mindig eszembe jut a — csiga. Boldog csiga, te háziur vagy!

* * *
«Száll a madár, hull a levél
Itt az ősz» . . .

Ugy van! Sőt mi több: nemcsak hogy itt van, hanem már szépecskén benne is vagyunk (már t. i. az őszben). Hogy nem valami

kedves benyomásokat szül ez az általános hervadás és pusztulás, az kétségbevonhatlan. De mégis a poétákra hagyom ezen változásoknak leírását, ők értik a módját. Én most tényekre hivatkozom. Tény, hogy a levegő megfrissült s minden halandó elbirja már a felöltöt. Tény, hogy a multkoriban bokáig sárban, onnan térdig pedig lehullott levelekben gázoltam. Tény, hogy — e hónapban sok esőzés levén — az ember néha megázik, ha *szabad ég alatt* van. Ezek egyszerű dolgok. Az azonban, hogy nem esik eső, nem vagyunk szabad ég alatt s mégis megázik egy ujdontat új köcsögalap, mely tulajdonosa tarkóját disziti, mondom, az is megtörténhetik.

Sőt ez is tény.

Most is sajnálom utitársamat, még jobban ujdontat új czilinderét. Mit is vétett ez a kalap kis vasutunknak, hogy így megpecsételte?

A dolog így esett meg. A Bpest felé robogó (?) vonat utolsó kocsija padlásán csak úgy táncoltak a nagy, nagyobb és legnagyobb viz s más cseppek. Kit a vállán tisztelt meg egy, kit a cipőjén. Nekem éppen az orromra szerénykedett egy szemtelen. Meghatva nyulok a zsebkendőért, hogy orrom szerelmes látogatóját óvatosan eltávolítsam, midőn egy koppnás hallatszik s a mellettem levő fején büszkén trónoló köcsögalap is látogatót kap néhány hatalmas vízcepp alakjában.

Hát hiszen az én orromnak nem ártott, hanem az a czilinder most viseli (szegény!) a nyomát.

* * *
Tarka biz az élet, tarka. Nap, nap után mulik, változás itt, ott is. Hiszünk, szeretünk, csalódunk. Egyik felváltja a másikat; de a remény fonálát nem engedjük ki kezeinkből soha. Ez biztat, ez bátorít. Mi volna az ember remény nélkül? Még a siron is a remény zöldje fakad. Igen, a siron . . .

Most folyt le a temető ünnepe. Ezek voltak a virágos napok. Kimentünk a holtak birodalmába, virágokkal hintettük be szereteteinket eltakaró göröngyöket. A nyüzsgő, zajgó élet a halál birodalmában. Az élők elhozzák nemcsak az őszinte érzelmet, hanem a kert virágait is, hogy adózzon az elköltözöttek emlékének. S ez szép, és megható! . . .

— Nézd, ott fenn *ők* intégetnek e ragyogó csillagok képében: a viszontlátásra . . .

S minden ember még jobban szívéhez szorítja azt az aranyfonalat, a remény fonálát . . .

* * *
Derű után boru, boru után derű. Mert hát ilyen az *élet*. Mondókámnak a többi részét máskorra hagyom. Nem esik hiba a dologban, ha van egy kis restancia. *Feri.*

Micsoda multság ez ilyen földes urnak, mint a Kendy Oszkár! Mikor majd összejönnek vadászatra s kifáradva a hajszában zöld füre heverve, boros hangulatban kaczaghatnak a hülye mókáin, kell-e ennél előkelőbb passzió!

Pipónak jó dolga van, kap enni-inni mindent, amit csak kívánhat, csak ne volna ura, ez a hatalmas lény, oly nagyon kegyetlen, csak volna egy cseléd, aki elmenne mellette anélkül, hogy jól hátba ne üsse.

«Pipó!» hangzik a tornácson. Pipó ott szösmötöl valahol a porban a vizsla kutya mellett. A hívásra megrázkodik s oda sompolyog a tornác oszlopáig, a kezét a szájába veszi s meglapul egy oszlop háta megett, onnan kukuskál fél szemmel retteggett urára.

Ezért megint kijár egy-két korbácsütés, enyhítől utánna nagy sonkacsontot kap s ezzel a prédával hátra, valahová a kocsiszín mögé fut, elbuvik az ígás kocsik alá, hol a főrhécz egy kis árnyékot tart és ott el is alszik.

Az ütések nagyon fájnak neki. Hogy eddig el nem szökött, Klotild kisasszony érdeme, ezé a jószágos angyalé, akit az apja is, e szivtelen ember, bálványozva szeret.

A hűséges kutya ragaszkodik ahhoz, aki simogatja, ez a szerencsétlen, aki mégis csak emberi formájú, — hogy ne ragaszkodnék, hogy ne huzódnék a felé, aki pártját fogja, akihez menekül, hogyha ütök-verik, gúnyt üznek belőle.

Naplementekor, mikor már a nyárfa árnyéka is a dinnyeföldig ér, kijön a kisasszony, kiáll a tornácra s gyönyörködik a gyönyörű vidéken s a jó parasztnak vidám nótájában.

«Pipó! Pipókám!» kiáltja egyszerre s kedves csengő hangja eljut az alomig, ahol Pipó fészkel. Talán hallja, vagy talán csak valami csodálatos ösztön vezérli, hogy oda fut kinyuj-

tott nyakkal, esetlen, öles lépésekben, lábai úgy lógnak utána, mint a fabábúé s hosszú karjai röpülnek mellette, szétnyitott, kinyujtott ujjakkal.

Ott áll az ő istennője a tornác lépcsőjén, kék csipkeruhában. Hullámos szöke haja kebelére omlik, jószágos nagy kék szemé szánalommal pihen szegény félkegyelműn.

«Pipókám!»

Pipó nem mér reá nézni a vakító szépségre, lesüti a szemét, odá csúszik az alsóbb lépcsőfokra s csókolni akarja azt a kicsi lábat. A kis lábacsák megmozdulnak s gyöngéden elhárítják ezt a csókrohamot.

«Kelj fel Pipókám! Látod milyen rendetlen kóczos vagy!»

Igy beszélget hozzá az angyalarczu lány s ez az emberállat oly boldog ilyenkor.

De olyan vad a tekintete, a szeme ki-düled s szikrázva forog gödrében, orrlikai ki-tágulnak, mintha mondani akarna valamit. Száját lezárják a rózsás kis kezek, csupa naivságból, hiszen úgy se tudna semmit se mondani szegény félkegyelmű.

Az emberállat szikrázó szeméssel kap e kezek után, mintha csak befalni akarná. A kis kacsó rá üt a szájára.

«Most már eredj, Pipó!»

Az elmegey morogva.

* * *
Egy idő óta Pipó nagyon szomorú, olyan mint az őszi idő.

Bizony itt az ősz. Kőd üli a határt, zsinéggé fonyadt a futó tők indája s nagy, petyhüdt levelét a sűrű köd belerohasztja a vizenyős talajba. Az állat is befelé huzódik már, a pipiske az akol tetején sipákol s egy rut lomha varju a járom-tézlára ült, ott kiabál: Kár! kár!

Különfélék.

Halottak napja.

A szomorú megemlékezés fájó napja is átsuhan az emberiség bánata fölött. A temető sötét kapui bezárultak, hogy újra hirdetői legyenek a holt nyugalomnak, mely fölött a béke angyala virraszt. A tavaszt, melyet néhány órára a kegyelet varázsolta a frissen felhantolt sírok virágözönében, magával temeti a pusztulás fagyos szele. A könyben ázott szemek bánatát elcsitította az öröm mosolya; a fájó sóhaj, mely a keblekre nehezedett, elhalt az élet derűjében, mely a jelen fények hirdetője. Az élet folyása visszatért régi medrébe, magával sodorva a multat, a fájó köny bus emlékeit. Szálljon áldás a halottak birodalmára s nyugodjanak lakói csendes békével.

Tanítóink tisztelgése Wlassics miniszternél.

Szerdán délben fogadta Wlassics kultusz-miniszter a helybeli áilami tanítói kar küldöttségét Tóth József kir. tanfelügyelő és a helybeli plébános Ribényi Antal vezetése alatt, kik azt kérelmezték, hogy mindazon tanítóink, kik csak 500 frt törzsfizetéssel vannak alkalmazva, helyzettessenek 600 frtos törzsfizetésbe. A miniszter, valamint később az államtitkár is, a legmelegebb ígérettel bocsátotta el a küldöttséget.

A kaszinó közgyűlése.

Mult számunkban már említettük, hogy a kaszinó rendes évi közgyűlését e hó 18-án, hétfőn esti 6 órakor tartja meg. A meghívók már szétküldtek, azonban ha a tagok közül valaki tévedésből nem kapná kézhez a meghívót, ez uton sziveskedjék a meghívást tudomásul venni.

A betegsegélyező-egylet közgyűlése.

A kispesti első betegsegélyező-egylet, mely a mult alkalommal látogatottság hiányában nem tarthatta meg közgyűlését, most vasárnap, folyó hó 10-én d. u. 3 órakor fogja azt megtartani az Ullmann-(Berán)-féle vendéglőben. Felhívjuk a tagokat, sziveskedjenek a kitűzött időre minél számosabban pontosan megjelenni.

Értesítés.

A «Kispesti Dalárda» f. hó 25-én tartott választmányi gyűlésén elhatározottat, miszerint a dalárda megalakulása előtt kibocsátott aláírási iven az «alapító» vagy «pártoló» tagok által aláírt összegek 14 napon belül a dalárda pénztárnokánál a Berán-féle vendéglőhelyiségben kedden és pénteki napokon este 7 óratól

Pipó átveti magát az udvar kerítésén s a széles ugaron átbándukol a pusztuló dinnyeföldre. A hevenyészett dinnyés kunyhó is jól megrokkant már, roskadozik, lapul lejjebb-lejjebb. Pipó oda kuporodik az egyik sarkára, belehuzza magát kopott gunyájába és bámul a ködös messzeségbe.

Vida Ferkó óvatosan megböki hosszú juhászgámójával. Pipó hátramordul, daczosan vállat von. Tekintete olyan szemrehányó, mintha azt mondaná: «Minek hoztál ide, jobb volt ott az erdőn».

A répa föld sarkán valaki a lovait nógatja, nyújtott síró hangja meg a «csih puhé» megszire elhangzik. Valami járatlan idegen kátyuba került ott, oda siet Ferkó.

Pipó fölmászik a kunyhó tetejére s majd kinézi szemét a széles országoton.

Valakit keres, valaki hiányzik.

A Klotild kisasszony!

Főnt a kastélyban haloványan jár-kezel az őszi virág, ez a szép — menyasszony, Poroszlay Miklósnak a deres fejű földes urnak bájos menyasszonya.

A ködös őszi idő árthatott meg neki.

Most már mégis csak jobban van, már ki is jöhet egy-egy kis időre. A vőlegénye kíséri le a pusztuló kertbe levélhullást nézni.

Mindketten a fára néznek, de a vőlegény úr már sokkal prózaibb, ő a czinkét lesi, hogy «flóbert»-jével madárhullást csináljon.

Klotild azt mondja rá: «Szivtelen!»

Poroszlay Miklós szenvedélyes vadász, a fegyver a sétatotja, még a szobában is folyton «flóbert»-tel jár. Nagy elhözött termete s korának daczára bizony meg-megszalad.

Most is egy czinke után már amott csörtet valahol a topolyfák alatt.

kezdve befizethetők, minek teljesítését az egyesület érdekében kérjük. Kispest, 1895. október 26-án. *Schércz Ferencz*, elnök *Dayka Antal*, titkár.

Kaszinónk társasestélye.

Arról értesítenek bennünket, hogy kaszinónk jövő héten, kedden társas összejövetelt rendez, melyről különben közönségünk a napokban fog bővebben értesítettetni.

Beiratkozások.

Korányi Berta ovodájában, melyet f. hó 4-én nyitott meg Báthory-utca 102. szám alatt, a beiratkozások már folynak. Felhívjuk az érdekelteket, hogy a beiratkozással ne készenek, mert az ovodában csak 40—50 gyermek számára van hely s így a késelem következményei egyedül reájok hármanak.

Véletlen lövés.

Bán István derék polgártársunk egy véletlen lövésnek majdnem áldozatul esett Mindenszentek napján. Amint Lambing Jakab üzlete előtt állott többek társaságában, hogy koszorut vegyen, egyszerre csak érezte, hogy erősen fejéhez ütődött valamely keményebb tárgy, mely majdnem elszédítette. Levevén kalapját, egy golyó esett ki belőle, mely kalapját keresztül lyukasztotta s a fején kisebb sebet ejtett. Kutattak mindenfelé, honnan jöhetett a lövés, míg végre gyanuba vettek Lessinger polgártársunkat, ki állítólag — mert haragosa Lambingnak — annak szánta volna a golyót. A nagy zavarra rendőrséget és csendőrséget mozgósítottak, kik első sorban is megjelentek Lessinger házában s annak 19 éves fiát letartóztatták s a község házához kísérték. Amidőn az atya is megjelent a község házában fia érdekében, az érdekeltek az ő letartóztatását is követelték. Ugy az ő, valamint fia ártatlansága azonban csakhamar kiderülvén, szabadon bocsátották s Lessinger János maga megkezdte a további kutatást, hogy ártatlansága annál bizonyosabb legyen. Délután 3 órakor rá is akadtak a valódi tettesre Rusznyák személyében, ki nem tagadta, hogy délelőtt flóberből lövöldözött. Semmiféle rossz szándék azonban nem vezérelte. Szerencsére, komolyabb következménye nem lett a dolognak.

Első polgári házasság Monoron.

Október 31-én volt Monoron az első polgári házasság. Stefka Mihály budapesti gépész vette el özv. Szabó Mihályné monori lakos nőt. Az első polgári házasság iránt a városban nagy érdeklődés mutatkozott annyira, hogy daczára a szakadó esőnek, a városháza e célra beren-

Klotild kisasszony nem volt megsértődve, tán észre sem vette szaladó lovagját.

Pipónak hiúz szeme van Percz alatt ott termett a nagy hársfák alatt, meg-meglapult a fák derekánál úgy leste, úgy kísérté egyik szemével halovány úrnőjét, a másikkal a topolyfák felé pislantgatott.

Poroszlay megjött fujva, lihegve, kezében kis kék czinkéket hozott. Klotild kisasszony rá se hederített dicsekedésére.

* * *

Beszorult a czinke egész az ablak alá, a «kis arany kakas» ott czipel a törpe fenyők galyán.

Ha egy kicsit jobban borul az ég, az eresz alatt ácsorgó szántóvető ember «első havat» jósol.

Még egy kicsit korán lenne, elég még a dér is. A vadászembernek kedves ez az idő. Poroszlay Miklós egész nap csatangol ázva-fázva. Kendy Oszkár vendége, de azért amint ide érkezik, vállára veti a puskáját és megy a síkságnak, erdőnek, nádasnak.

Ma is korán reggel ment el s még délre se jött meg.

Alkonyodik, szürke nehéz felhőt kerget a hideg szél, az ablakon az esőcsepp koppan. Kendy Oszkár nyughatatlan máma; Miklós még reggel elment s eddig nem tért vissza. Nem tért még másnap se, egész alkonyatig.

Akkor úgy hozták meg.

Vida Ferkó találta meg egy kinfelejtett giz-gazos petrencze tövében, hidegen, véresen. Gyászba borult a kastély, könyezve állott ott mindenki, csak Pipó nem volt ott.

Klotild kisasszony is sirt, zokogott, keservesen siratta — a Pipót, az ő megmentőjét.

dezett terme zsufolásig megtelt közönséggel és leginkább az intelligencia tulnyomó számban. Kovács Gyula anyakönyvvezető minden perczben éljenzés közt végezte funkcióját és daczára annak, hogy ez még csak első esete volt, annyira korrektül végezte, hogy sok évi gyakorlat után sem lehet helyesebben. Végül a jegyes párhoz egy kis beszédet intézett és felszólította őket, hogy vallási kötelezettségeiknek is tegyenek eleget. A közönség az anyakönyvvezető éljenzésével oszlott el. Előjegyezve van kilenc házasság.

Névnapi megemlékezés.

A helybeli tanító-testület f. hó 5-én megható ovátióban részesítette névünnepe alkalmából derék igazgatóját, *Winkler Imrét*. A tantestület nevében, annak legidősebb tagja: *Korányi József*, üdvözölte átgondolt szép beszédben az ünnepeket, mely után átnyújtotta a tantestület ajándékát, mint olyant, mely a kartársi szeretetnek néma emléke. Az igazgató, kit a meglepetés alig engedett szóhoz jutni, szívből fakadt néhány szóval köszönte meg a kiváló figyelmet, mely után az ünnepély véget ért.

Orfeum-társulat Kispesten.

Mint hirdetési rovatunkban olvasható, a Posch-féle orfeum-társulat a helybeli színházban ma este kezdi meg előadásait, mely, tekintve a műsor számait, igen érdekesnek ígérkezik. Aki kellemes estéket óhajt eltölteni, látogasson el oda.

Táncmulatság.

Említettük néhány héttel ezelőtt, hogy a helybeli ipariskola fölszerelésére táncmulatság rendeztetik. A rendező-bizottság a napokban tartja ülését, melyen a végmegállapodás fog befejezést nyerni.

Az Ács- és Goldner-ügyhöz.

Mint biztos forrásból értesülünk, az Ács László által maga ellen kért fegyelmi vizsgálat felsőbb helyen elutasítottat s így az összes erre vonatkozó iratok áttétettek a sajtóügyi vizsgálóbíróhoz, hol Ács László bíró megtette följelentését dr. Goldner Adolf ellen.

Havi előfizetések lapunkra.

Többek felszólítása folytán, különösen szerényebb anyagi helyzetben levő polgártársaink érdekében kézséggel megteszszük azon előnyös föltételt, hogy lapunkra havi 35 kros előfizetést is elfogadunk. Előfizetéseket elfogad helyben Bán Kálmán ur is, továbbá Lőrinczen Holczmann Lajos ur.

Társasvaecora Monoron.

A monori egyesült kaszinó-kör október hó 31-én tartotta évfordulóját. Balla Lajos evref. lelkész és Mikula László ügyvéd mondotak toasztot. A társaság késő éjjeli órákig maradt együtt a legvidámabb hangulatban.

Nyulvadászlat.

Dr. Halász Orbán ur Monorról a következő meghívót bocsátotta ki: A pótharaszi vadásztársaság által a pusztá-pótharaszi buczkán 1895. évi november hó 10-én tartandó nyulvadászatra van szerencsém a társaság nevében meghívni. Indulás: Budapestről Monorra reggel 7 órakor a nyugoti pályaudvarból. Kocsiról és ellátásról mindenkinek saját költségére gondoskodva lesz, miért is a vadászbani részvételt kérem velem november 9-ig tudatni. Monor, 1895. november 1. Vadász-üdvvel dr. *Halász Orbán*, intéző.

A „Jószivű” vendéglő megnyitása.

Az Üllői-ut végén Budapesten, hol vicinális vasutunk végállomása van, Heinczel Mihály vendéglős egy szép három emeletes házat építtetett, melyben az általa előbb is a régi épületben birt. «Jószivű» vendéglőt továbbra is fentartotta. E vendéglő ünnepélyes megnyitása mult szombaton, folyó hó 2-án volt, melyen rendkívül sokan jelentek meg. Ha a vendéglő berendezését tekintjük, az igazán kielégít minden igényeket, ami pedig az ételt és italt illeti, szintén nem hagy hátra semmi kívánni valót. Óriási hahotát idézett elő Ertl Valentin barátunknak diszbe öltöztetett csinos szamara, melyet egy fiu vezetett végig verkli mellett a zsufolásig tömve levő termeken. Még érdekesebb volt az, midőn Ertl nagy örömmel, mellét verve adta tudtára a publikumnak, hogy a disz-szamar az ő szamara, tudjon valaki olyan

csinos kis szamarat előállítani! Pedig úgy tudjuk, hogy az a szamar Ullmané volt azelőtt Kispesten s csak nagy összeg és kérelem árán juthatott hozzá. A vig társaság a reggeli órákig volt együtt. Sok szerencsét az új üzlethez!

Kérelem.

A vidéki lapoknál megszokott sablonszerű kérelmet terjesztjük mindazok elé, akik lapunkra hátralékban vannak, sziveskedjenek a lapunkért járó díjat beküldeni.

Lapunk előfizetési ára ujévig 67 kr!

* *Imre László* helybeli előnyösen ismert üveges-mesternek és üveg- és porcellán-áru kereskedőnek mai számunkban foglalt hirdetésére különösen felhívjuk olvasóink figyelmét.

Szórakoztató.

Megfelelt.

Egy híres rögtönző improvizálását két-kedéssel fogadta az előkelő társaság, minek következtében felkérte a társaságot, hogy nagyobb meggyőződés okáért rimés szójátékra adjon neki tárgyat. A társaság egyik fiatal hölgytagja erre így szólott: „Válassza ön tárgyul személyemet és mondjon két pár rimés sort, úgy azonban, hogy az első három sor érzékeny bántalmat fejezzen ki, a negyedik pedig udvariasan hozza helyre a bántalmat.” Ennek a kívánságnak a költő meg is felelt a következő verssel:

Nagyságod alig 18 éves még
És férj nélkül — ki himné! — anya már rég
Ez színtoly kevéssé titok, mint más tények
Mert hangosan hirdetik a szegények.

Csak házasodjék.

Tanácsolják az apának, ne házasítsa meg még fiát, hisz még fiatal: hadd érjék még az esze.

— De csak házasodjék meg most, — mondja az apa, — mert ha megéri az esze, akkor csakugyan nem házasodik.

A pirosító.

— Mit csinálsz. Dódika, a bubáddal?
— Ruháját akarom pirosra festeni!
— Kis bohó! hiszen borral nem lehet festeni!

— Nem lehet?? A mama mégis mindig azt mondja, hogy: a te orrod a bortól veres.

A jó parthie.

Milton előtt egy barátja csodálkozott, hogy ő — már mint Milton — vaksága daczára másodsor is kapott feleséget.

— Hm! — jegyzé meg a böles költő, — ha vakságom mellett még süket is volnék, akkor egész Angliában én volnék a legjobb parthie.

Megint?

— Kend már megint részeg! — rivalt a kapitány gyanusan lépdelő legényére.
— Jelentem alássan. — mentegetedzik a legény. — ez még a tegnapi.

Hogy nézett ki?

— Hogy nézett ki? — kérdi a portyázásról érkező huszárt a vezénylő tiszt.
— Bizony, kérem, komisz pofája volt annak a nímetnek, mintha csak úgy faszolta volna.

Fontelle.

E kérdésre, mi egy szép nő? — így felelt a szelleműs költő:
— Mennyei paradicsom a szemnek, pokol a leleknek, purgatórium az erszénynek.

Fogadásból.

A cigányt valami lopásért üzöbe vették a vásárosok.

— Félre, ki az utból elélem, — rikoltozá teli torokkal, a merre ment a tömeg között — fogadásból futok.

Ezzel elmenekült!

Szerkesztői üzenetek.

Almássy Gyula Budapest. Levelére csak annyit válaszolunk, hogy nekünk az ön «randes-vous»-járól tudomásunk nincs.

Parkas Sándor, tanár. Budapest. Végre valahára megjött a várva várt «kis levélke». Köszönjük. Jövő számunkban jönni fog. Üdvözlét.

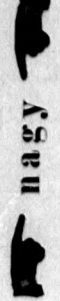
Török Dezső, Monor. Csinos versét legközelebb hozzuk. — Köszönst! Üdvözlét!
Téli bunda. Férez munka!

Posch-féle

Orpheum-társulat

a helybeli színházban.

Ma, csütörtökön, 1895 évi november hó 7-én

nagy megnyitó-előadás.

A leghíresebb művész-társulat, mely 20 tagból áll, közöttük a következő művészek:

Rudi és Eleki
pályadíjnyertes csárdás-tánczosok.**Ligeti Sárika**
népdal-énekesnő.**Mitzi Klausz**
soubrette.**Robert ur**
kómikus.**Mister Fox**
jongleur.**The Piccolo**
akrobaták.**Kezdeté este 8 órakor.****Helyárak:**I. hely 50 kr., II. hely 40 kr.,
III. hely 30 kr., karzati ülő-
hely 20 kr., karzat 10 kr.Számos látogatásért esedez
kiváló tisztelettel**Posch György,**
igazgató.**Naponta új műsor.****Uj mészáros-üzlet.**Van szerencsém a nagyérdemű közönség tudomására hozni, hogy **Kispesten, az Üllői-úton levő Krakkauer-házban** új**mészáros-üzletet**

nyitottam.

Tisztelettel kérem a mélyen tisztelt közönséget, sziveskedjék nagyrabecsült bizalmával szerencsételni; iparkodni fogok tőlem telhetőleg a megtisztelő bizalmat kiérdemelni.

Kispesten, 1895 november hóban.

Kész szolgálja

Wilhelm Vilmos,

mészáros mester.

1-3

Uj hentes- és csemege-üzlet.Kispest közönsége és vidéke tisztelt közönségével tisztelettel tudatom, hogy az **Üllői-úton, a Rosenberg-házban** (a Kispesti Takarékpénztár mellett) egy, a mai kornak megfelelő és minden igényeket kielégítő**hentes- és csemege-üzletet**

nyitottam, hol a legfrissebb és legkitünőbb minőségű cikkekkel szolgállok.

A nagyérdemű közönség kegyes pártfogását kérve vagyok

Kispesten, 1895 november hóban

teljes tisztelettel

ETTL JÁNOS.

1-3

Üveges üzlet.A bekövetkező téli idényre
üvegkereskedésemetdúsan felszereltem a legszebb kivitelű és legjobb minőségű **lámpákkal, csillárokkal, ugyszintén igen csinos játékcikkekkel.**

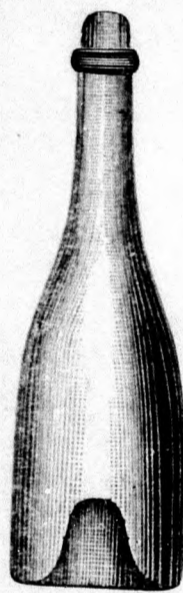
Midőn ezt a nagyérdemű közönség becses tudomására hozom, kérem szives megrendeléseivel szerencsételni.

Kispesten, 1895 november hóban.

Kiváló tisztelettel

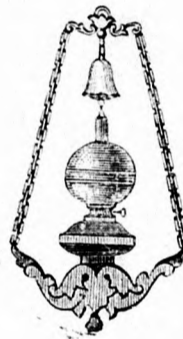
IMRE LÁSZLÓ,

üvegkereskedő (Üllői-út).

Olcsó bevásárlási forrás.

1-3

Mindennemű ablak- és képkeretek javítása.

Ház és telkek eladása.

A Kossuth Lajos- és Tóth József-utca sarkán levő (község-ház-tér, a tervezett villamos vasuti állomás mellett)

lakház (bérjövédelme 720 frt)

és

12 háztelek pr. 200 □-öl (fekete föld)

szabad kézből eladó.

Bővebb felvilágosítást nyerhetni: Budapest, VIII., Gólya-utca 43. sz., a háztulajdonosnál.

3-3

Wargán Józseftisztelettel tudatja, hogy **mázsoló-üzletet és festékkereskedését át-helyezte az Üllői-úton levő Krakkauer-házba.**Ő az, aki elmondhatja, hogy **Kispesten, mint egyike a régi lakosoknak, legtöbbet hurrzolkodott; a házi urak változásával ő neki is mindig menni kellett. De segített ezen, és Isten segítségével épített házáat s a mostani helyisége sem leend állandó, mert nemsokára onnan is hurrzolkodik a saját házába, nem lesz tehát kitéve a folytonos hurrzolkodásnak. Annak idején majd tudatni fogja a közönséggel.**

2-3

VENDÉGLŐ-MEGNYITÁS.

Van szerencsém t. vendégeimnek és a t. közönségnek becses tudomására hozni, hogy az ujonnan fölépített, a „Jószivűhöz” ozimzett

Vendéglő-helyiségeimet és éttermeimet**Üllői-út 113. szám alatt**

1895. évi november hó 2-án, kitűnő magyar konyhám, tiszta boraim és lelkiismeretes kiszolgálás mellett ünnepélyesen megnyitottam. Kegyes pártfogást kér

HEINCZEL MIHÁLY,

„Jószivű” vendéglős.

Összes termeimet gyülekezetekre vagy társas-összejöve-telekre, táncmulatságokra és menyegzőkre díjtalanul engedem át.

Kisebb és nagyobb lakások és hónapos butorozott szobák kaphatók.

2-1

Telefon-szám 2.**HERBACSEK**
BERTALAN**ÉPÜLET, TŰZIFA-
ÉS SZÉN-RAKTÁRA****KISPESTEN, ÜLLŐI-ÚT.**

2-3